

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25829/2024
02.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Радојевић, адвокат из ..., против туженог А1 Србија д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Иван Јанковић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2248/24 од 11.09.2024. године, у седници одржаној 02.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2248/24 од 11.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2248/24 од 11.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2248/24 од 11.09.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Крагујевцу П 76/24 од 06.06.2024. године, којом је одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужени радњом обраде података о личности – откривање преносом података о личности, без обавештења и сагласности тужиоца уступио податке, име и презиме, адресу и пребивалиште, јединствени матични број грађана тужиоца, чиме је повредио одредбу чл. 21. и 24. Закона о заштити података о личности-права на информисање, одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да изврши брисање података тужиоца и то име и презиме, адресу и пребивалиште, јединствени матични број грађана у смислу члана 30. Закона о заштити података о личности и обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 55.250,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о заштити података о личности, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је правни претходник туженог радњом обраде података о личности тужиоца – откривање преносом података о личности, без обавештења и сагласности тужиоца, уступио податке, име и презиме, адресу и пребивалиште, јединствени матични број грађана тужиоца Привредном друштву „Sves finance“ д.о.о. Београд, са којим је закључио уговор о уступању потраживања (цесија) 01.06.2016. године, ради наплате неизмиреног потраживања туженог према тужиоцу, о чему је тужилац обавештен 09.01.2017. године и да се обавезе тужени да изврши брисање наведених података тужиоца, јер према Закону о заштити података о личности важећем у време закључења уговора о уступању потраживања туженог према тужиоцу није била потребна сагласност тужиоца за уступање личних података.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 10.04.2024. године. Вредност предмета спора је 15.000.00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**